

## Arrest

**nr. 310 377 van 22 juli 2024**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**Inzake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN  
Wolstraat 10  
1000 BRUSSEL

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat D. VAN DER BEKEN.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoeker verklaart op 3 januari 2022 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 4 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart minderjarig te zijn, maar een medisch onderzoek op 18 januari 2022 wijst uit dat hij een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.2. Verzoeker wordt op 8 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 24 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U gaf aan een soennitische moslim te zijn. U bent geboren in 2003 in de provincie Kunar, in het district Sarkano en in het dorp [B.]. U*

bent niet naar school gegaan maar wel naar de madrassa waar u een beetje Pashtu leerde lezen. U had geen werk en woonde sinds uw geboorte tot aan uw vertrek in het dorp [B.].

Uw vader werkte sinds 12 à 13 jaar voor het Afghaanse Nationale Leger (ANA). Hij werkte als eerste luitenant van een peloton in [M.]. Hij gaf orders aan 27 tot 30 soldaten en hielp bij de bewaking tijdens het vervoeren van belangrijke personen. Een maand voor de machtsovername sprak Daesh de Malek van het dorp [B.] aan. Daesh zei dat uw vader een hoge rang had in het leger en dat hij daardoor aan wapens kon geraken en wapens moest leveren aan Daesh. Twee weken voor de machtsovername kwam uw vader voor één dag naar huis en bracht de Malek de boodschap van Daesh over aan uw vader. Uw vader weigerde en zei dat hij geen wapens aan Daesh kon leveren. Twee dagen na de machtsovername kwam Daesh opnieuw met de Malek van uw dorp praten en vroegen ze opnieuw naar uw vader en de wapens. De Malek zei tegen Daesh dat uw vader sinds de machtsovername vermist is. Daesh antwoordde hierop dat ze dan de oudste zoon van de commandant – u – wilden en dat de vader zijn zoon pas zou terugkrijgen indien hij wapens leverde of zichzelf aangaf. De Malek bracht de boodschap opnieuw over, deze keer aan uw ooms die op hun beurt uw moeder op de hoogte brachten. Samen besloten ze u het land uit te helpen. Uiteindelijk hebt u 15-16 dagen na de machtsovername Afghanistan verlaten. Uw oom bracht u naar een taxi die u vervolgens naar Kabul bracht, daar verbleef u een nacht bij een vriend van uw oom. De dag erna vertrok u samen met de smokkelaar naar Iran en Turkije om vervolgens de Balkanroute te volgen richting Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. Waar u zonder dat u het besefte in Bulgarije en Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam in België aan op 3 januari 2022 en verzocht hier op 4 januari 2022 om internationale bescherming.

Na uw vertrek uit Afghanistan ondervond uw familie problemen met de Taliban. Zo kwam de Taliban na het offerfeest naar uw woning waar ze uw moeder aanspraken, ze vroegen waar u en uw vader waren. Uw moeder vertelde hun dat haar man vermist is en dat ze niet wist waar haar zoon was. De Taliban geloofden haar niet en stelden een ultimatum. Ofwel diende haar zoon of man zich aan te bieden bij de Taliban ofwel namen ze haar twee overige zonen – uw broers – mee. Vervolgens hebben ook uw broers het land verlaten, zij verblijven momenteel in Iran. Nadat uw broers het land uit waren kwam de Taliban een tweede keer naar uw woning, uw moeder en zussen waren op dat moment niet thuis. Uw moeder voelde zich nadien niet meer veilig in uw ouderlijke woning en verhuisde naar uw maternale oom die ook in [B.] woont.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: de kopieën van taskara's van u, uw vader en uw moeder, een kopie van uw vaccinatiekaart, twee kopieën van foto's van uw vader op zijn werk, een kopie van zeven pagina's van een boekje van uw vader zijn werk, een kopie van de ANA-badge van uw vader, drie kopieën van certificaten die uw vader van zijn werk heeft gekregen, kopieën van de bankkaart en van een bankrekeninguittreksel van uw vader, een kopie van de verkiezingskaart van uw vader, een kopie van het ANA-nummer van uw vader, een kopie van een permissieticket van het werk van uw vader, kopieën van vier pagina's die de Malek en de dorpsouderen moesten ondertekenen zodat uw vader bij het leger kon gaan werken en tenslotte een kopie van een document over het werk van uw moeder.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor Daesh en de Taliban en dit omwille van uw vaders werkzaamheden bij het Afghaans leger. Daesh eiste dat uw vader hen wapens zou leveren. Uw vader ging hier niet op in waarop Daesh ermee dreigde u mee te nemen. Uw vader is sinds de machtsovername vermist. Na uw vertrek uit het land kwam de Taliban eveneens naar uw vader en u zoeken. U vreest tot op

heden Daesh en de Taliban. Uit wat hieronder duidelijk blijkt moet evenwel worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven en beweerde vrees.

Zo beweerde u vooreerst op 04.01.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) minderjarig te zijn. U gaf aan dat u op 12.08.2005 geboren bent maar na een leeftijdsonderzoek bleek dat u meerderjarig was. Uit medisch onderzoek bleek dat u op 18.01.2022, een leeftijd had van 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (P.2 van het document "Kennisgeving van onze beslissing" van de Federale overheidsdienst Justitie terug te vinden in uw administratief dossier). U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u als geboortjaar 2005 had doorgegeven tijdens de registratie omdat uw oom dit aan u had gezegd nadat u aan hem had gevraagd wanneer u geboren was (P.15). Dit is echter een blote bewering die u niet weet te staven. U verklaarde uiteindelijk dat u de beslissing van de Belgische overheid betreffende uw leeftijd accepteert (P.15). Dit wijzigt evenwel niets aan de vaststelling dat u zichzelf wel degelijk aanvankelijk als 'minderjarige' liet registreren en doet vermoeden dat u de Belgische asielinstanties poogde te misleiden. Dit houdt reeds een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw geloofwaardigheid.

U verklaarde voorts dat uw vader in Afghanistan werkzaam was bij het leger en problemen kende met Daesh en vervolgens ook de Taliban. Ook u zou vervolgens door Daesh en de Taliban zijn gezocht, dit tot op heden.

Dient echter te worden opgemerkt dat u niet heeft weten te overtuigen wat betreft uw vader zijn werkzaamheden bij het Afghaans leger (ANA).

U verklaarde dat uw vader [R.B.] (eerste luitenant) was alsook dat hij commandant was bij het Afghaanse Nationale leger (P.7). Echter bleek uw kennis over de werkzaamheden van uw vader bij het ANA bijzonder vaag en ontoereikend. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader, mag toch een zekere kennis verwacht worden, zeker gezien u uw problemen met de Taliban en Daesh hieraan linkt en dit dus deel uitmaakt van de kern van uw relaas. Uw kennis bleek echter quasi onbestaande.

Zo kon u allereerst niet duidelijk aangeven welke rang uw vader had. U zei u dat uw vader eerste luitenant was en commandant. Echter staat in de militaire hiërarchie een eerste luitenant lager dan een commandant, een eerste luitenant is een officier van het lager kader, terwijl een commandant een hogere rang heeft. Er werd u gevraagd wat u dan juist onder commandant begrijpt. U kwam hier niet verder dan vaagweg te stellen dat uw vader 'een leider' was (P.7).

Ook kon u niet vertellen welke taken zijn functie net inhielden bij het ANA en kon u zijn functie niet beschrijven. U stelde dat hij als soldaat begon en dat hij na een tijd een hogere rang kreeg waar hij andere soldaten orders gaf (P.7). U gevraagd naar deze promotie beperkte u zich tot de opmerking dat hij ooit eens thuiskwam en vertelde dat zijn rang hoger werd. U kan echter niet zeggen wanneer zijn rang hoger werd of welke andere rangen hij had tussen soldaat en eerste luitenant. Het enige wat u over zijn functie kan vertellen is dat hij orders gaf aan mensen. Wat die orders dan zoal waren kon u dan weer niet verduidelijken. U gaf een voor de hand liggend voorbeeld van een order: "Soldaten, maak je klaar voor een gevecht"(P.8).

Ook zou uw vader ingestaan hebben voor het bewaken van bekende personen (P.9). Er werd u welke belangrijke of bekende personen hij dan zoal bewaakte. U kon hier maar één naam noemen, i.c. die van de voormalige president van Afghanistan Ashraf Ghani (P. 9). Los van het feit dat u deze blote bewering niet weet te staven, mag het ook verbazen dat u geen enkele andere belangrijke persoon die uw vader zou bewaakt hebben tijdens zijn jarenlange militaire carrière – hij zou nochtans 12 à 13 jaar voor het ANA gewerkt hebben – kan noemen (P. 7). Naast uw verwijzing naar voormalig president Ghani, antwoordde u verder gewoon naast de kwestie door nog vaagweg te stellen dat 'ze werden ingezet in plaatsen waar er geen goede veiligheid was.' (P. 9).

U gevraagd naar uw vaders werkschema stelde u vaagweg dat hij naar zijn werk ging en dat hij na een tijdje weer naar huis kwam (P.7). Dit is een routine die voor het merendeel van de actieve bevolking, ook bij tal van andere jobs, vanzelfsprekend is. Dat u ook hier geen duidelijke en gedetailleerde verklaringen over kan afleggen, is tekenend.

U gevraagd uw vaders uniform te beschrijven, konden uw verklaringen weerom maar weinig overtuigen. Zo luidde uw antwoord : "iets tussen zwart en groen" (P.7). U gaf verder aan dat hij een vlag van Afghanistan op zijn schouder had en 'een logo' met zijn rang en naam (P. 8). De beschrijving die u geeft, biedt geen specifieke details over het uniform van uw vader. De standaardkenmerken van een militair uniform, zoals de nationale vlag en de naam van de soldaat, zijn wijdverspreid, vooral gezien de alomtegenwoordigheid van het leger in Afghanistan.

*U kon verder geen namen van collega's van uw vader geven, ondanks dat ze soms overdag op bezoek kwamen. Evenmin bleek u enige kennis te hebben over zijn overste (P.8).*

*U kon voorts geen enkel verhaal vertellen en u bleek niet te weten of uw vader ook op missie ging (P. 9).*

*U probeerde uw ontoereikende kennis te vergoelijken door erop te wijzen dat uw vader niet veel over zijn werk vertelde (P.9) en u wees erop dat het niet uw job was maar die van uw vader (P.8).*

*Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en in staat zou zijn om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze zou kunnen. Dit eens te meer gezien u uw vrees voor vervolging linkt aan uw vader voormalige werkzaamheden bij het leger en dit aldus deel uitmaakt van de kern van uw relaas.*

*Daarenboven stonden jobs bij de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten doorgaans hoog aangeschreven en was dit iets waar men, gelet de Afghaanse cultuur en context, eerder trots op was. Dat uw vader dus nooit iets over zijn job zou verteld hebben, kan maar moeilijk worden aangenomen. Kan hier bovendien nog worden opgemerkt dat u ook zelf verklaarde dat u 'supporter' was van uw vader. Uw vader diende het land, u wou dat zelf ook doen (P. 10), waardoor eens te meer kan verwacht worden dat u, zelfs al zou worden aangenomen dat uw vader nooit iets over zijn job vertelde – quod non- er kan verondersteld worden dat u zelf vragen stelde aan uw vader, dan toch op andere manier u zou hebben proberen informeren omtrent zijn werk.*

*Dat uw vader niet veel over zijn job vertelde kan overigens geen verschoning bieden voor uw onvermogen duidelijk te antwoorden op de vragen aangaande ondermeer zijn uniform en werkschema, temeer daar dit ook zaken zijn die u zelf zou hebben kunnen zien en ondervinden.*

*U spreekt uzelf overigens ook tegen. Dat uw vader niet veel vertelde omdat jullie klein waren en dit dan risico inhield dat de mensen, en bijgevolg ook de Taliban, het zouden te weten komen (P. 9) strookt geenszins met uw verdere bewering dat veel mensen in het dorp wisten dat uw vader met het ANA werkte (P. 9). Ook uw bewering enerzijds dat uw vader in zijn normale kledij en met gewone voertuigen naar huis kwam maar dan anderzijds soms ook met legervoertuigen met collega's in uniform naar jullie huis kwam (P. 9), snijdt geen hout.*

*Tot slot, voortgaande op uw verklaringen dat uw vader ongeveer 12 à 13 jaar bij het leger werkte tot hij vermist raakte in 2021 zou dit betekenen dat uw vader zijn militaire carrière aanvatte rond 2008 à 2009. U zou toen 5 à 6 jaar geweest zijn. Dat u dan in zijn beginjaren nog te klein zou geweest zijn wijzigt evenwel niets aan het feit dat u reeds ruim 18 jaar was op het moment dat uw vader zou verdwenen zijn in 2021. Dat u aldus nog steeds te klein zou geweest zijn om via uw vader verhalen, informatie, ... over zijn job te verkrijgen dan wel zelf zaken te kunnen zien en opmerken, kan hoegenaamd niet worden aangenomen.*

*U kan bovendien ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen die uw verklaringen aangaande uw vaders beweerde werkzaamheden kunnen aantonen.*

*Zo dient te worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Uit wat hierboven werd uiteengezet, blijkt duidelijk dat dit geenszins het geval is. Alle voorgelegde stukken betreffen bovendien louter kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dit terzijde, uit de beschikbare informatie blijkt voorts ook duidelijk dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.*

*Verder heeft u geenszins aangetoond wie de persoon die op de foto's te zien is en op wiens naam de documenten werden uitgereikt, is en wat uw link is met deze persoon. Dat de stukken dezelfde naam bevatten als deze vermeld op de kopie van de taskara van – naar u beweert – uw vader, wijzigt hier niets aan. Immers, ook deze taskara betreft louter een kopie en ook dit document bevat geen enkele informatie over uw eventuele familieband met deze persoon.*

*Het is bovendien ook opmerkelijk dat u van een bepaald document beweerde dat dit de ANA kaart van uw vader betrof (P. 16, document 7 + groene map in administratief dossier), terwijl het in realiteit een kopie van een verkiezingskaart, d.d. 2003 – 2004, betreft (informatie werd toegevoegd aan uw dossier). De vaststelling dat u aldus niet eens kan duidelijk aangeven welke documenten u voorlegde, spreekt ook boekdelen.*

*Rekening houdende met al voorgaande bevindingen, dient dan ook te worden vastgesteld dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat uw vader ruim 10 jaar lang werkzaam was voor het ANA. Dat u vader sinds de machtsovername zou vermist zijn, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen. U komt hier bovendien ook niet verder dan het uiten van blote beweringen die u niet weet te staven.*

*Gezien geen geloof aan uw vaders beweerde jarenlange werkzaamheden bij het ANA kan evenmin enig geloof worden aan de problemen die uw vader, en vervolgens ook u, omwille hiervan zou hebben gekend.*

*De onwaarachtigheid van deze problemen blijkt voorts ook uit volgende vaststellingen.*

*Zo zou Daesh er, na de machtsovername en nadat uw vader zou verdwenen zijn, mee gedreigd hebben u te ontvoeren uit wraak. In ruil voor uw vader of wapens zouden ze u vrijlaten (P.14). Deze werkwijze houdt weinig steek. Door dit zo mee te delen aan de Malek, zonder hier dan verder enig gevolg aan te geven, gaf Daesh u immers de kans uzelf in veiligheid te brengen en aan hen te ontkomen. Op deze manier zou Daesh helemaal geen middel meer hebben om uw vader onder druk te zetten en zouden ze zowel uw vader alsook de wapens mislopen. Het is bovendien opmerkelijk dat Daesh dan na dit tweede bezoek waarbij ze ermee zouden gedreigd hebben u te ontvoeren uw familie vervolgens zonder met rust liet. Nergens in uw verklaringen rept u nog over verdere problemen met Daesh.*

*U vluchtte pas een tweetal weken na de machtsovername en nadat u door Daesh zou bedreigd zijn, uit Afghanistan. Er werd aan u gevraagd waarom u twee weken wachtte. U zei dat u gedurende de eerste twee weken na de overname geen problemen had. Nochtans beweerde u hieraan tegensteld dat Daesh twee dagen na de machtsovername ermee dreigde u te ontvoeren. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw relaas duidelijk op de helling.*

*Na uw vertrek – u verliet het land +/- begin september 2021 – zou vervolgens ook de Taliban naar u en uw vader zijn komen zoeken / vragen. Ook dit kan niet worden aangenomen.*

*U verklaarde dat de Taliban na de machtsovername, en dit op een moment dat u het land al verlaten had, naar jullie woning kwamen en vroegen naar u en uw vader. U preciseerde verder dat de Taliban langskwamen na het laatste feest van Eid-al-Adha (P. 12). In 2021 vond het offerfeest plaats van 19.07.2021 tot 23.07.2021, en dus voor de machtsovername die midden augustus 2021 gebeurde en voor uw vertrek. Voortgaande op uw eigen verklaringen aangaande het moment van de Taliban-inval bij u thuis, moet aldus besloten worden dat de Talibaninval plaatsvond na het offerfeest van 2022. In 2022 vond het offerfeest plaats van 08.07.2022 tot 12.07.2022 (zie info in uw administratief dossier). Dat de Taliban aldus pas ruim een jaar na uw vlucht bij u thuis langskwamen op zoek naar u en uw vader, is ook maar weinig ernstig. Zoals u eerder verklaarde waren veel mensen in uw dorp op de hoogte van uw vaders (beweerde) werkzaamheden bij het Afghaans leger. Dat de Taliban dan pas bijna een jaar na uw vertrek zou zijn langsgekomen, bevestigt dan ook eens te meer dat geen geloof kan worden gehecht aan uw vaders beweerde werkzaamheden bij het leger. Bovendien is het ook geenszins duidelijk waarom de Taliban dan op dat moment zouden besloten hebben bij jullie thuis binnenvielen.*

*Tot slot, doch niet in het minst, is het ook wel heel opmerkelijk te moeten vaststellen dat u tijdens uw interview bij de DVZ, op 03.08.2022, nergens vermeldde dat de Taliban naar uw woning kwamen (Vragenlijst DVZ P1-2). U verklaarde ook bij aanvang van uw gehoor op het CGVS dat het interview bij DVZ goed verlopen is, dat u er alle essentiële elementen vertelde, dat alles correct genoteerd werd en verklaarde uitdrukkelijk dat er zich geen nieuwe feiten voordeden die verband houden met uw problemen sinds het DVZ-interview (P. 3). Hieruit volgt dat de Taliban-inval voor uw interview bij de DVZ zou moeten hebben plaatsgevonden. Dat u dit gegeven dan volstrekt onvermeld liet, wijst nog maar eens op de ongeloofwaardigheid van uw relaas.*

*Uit het geheel van bovenstaande bevindingen mag het duidelijk dat u niet heeft weten te overtuigen van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.*

*Zulks blijkt bovendien ook uit volgende. Volgens gegevens die wij ontvingen uit Eurodac, verzocht u op 05.11.2021 om internationale bescherming in Bulgarije en op 22.12.2021 om internationale bescherming in Oostenrijk. (P. 1 van het documenten "Eurodac" van 04.01.2022). U zou tot tweemaal toe onwetend geweest zijn van het feit dat u een verzoek om internationale bescherming indiende. Los van het feit dat ook deze blote bewering niet weet te staven, dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat van iemand die, zoals u, beweert zijn land van herkomst omwille van een vrees voor vervolging te hebben verlaten, om internationale bescherming vraagt van zodra hij zich in een veilig land bevindt en hiertoe de gelegenheid heeft, minstens zich duidelijk informeert naar de eventuele mogelijkheden om internationale bescherming te verkrijgen. Dat u de resultaten van uw procedures om internationale becherming in Oostenrijk en Bulgarije niet afwachtte, zelfs niet op de hoogte bleek te zijn van feit dat u een verzoek had ingediend, wijst er op dat u hier in casu aan*

verzaakte. Het heeft er dan ook alle schijn van dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u geen prioriteit heeft.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

[https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanist\\_an\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde

Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.*

*Los van het feit dat u van alle documenten louter kopieën weet voor te leggen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en dat de stukken niet werden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas kan nog op volgende worden gewezen. De kopie van uw taskara kan hoogstens uw persoonsgegevens bevestigen waaraan vooralsnog niet getwijfeld wordt. De kopie van de taskara van, naar u beweert, uw vader werd hierboven reeds besproken. Wat de kopie van de taskara van, naar u beweert, uw moeder betreft kan naar analogie worden opgemerkt dat ook uit dit document niet kan worden afgeleid wie de persoon in kwestie is en wat uw link met haar is. Ook al zou het ten andere vaststaan dat deze kopieën uw ouders betreffen, quod non, dan nog hebben deze stukken ook louter betrekking op hun persoonsgegevens maar spreken zij zich niet uit over uw vaders werkzaamheden in Afghanistan noch de problemen omwille waarvan u Afghanistan zou hebben moeten verlaten. Hetzelfde kan worden opgemerkt wat de kopie van de bankkaart van uw vader en een rekeninguittreksel, de kopie van de verkiezingskaart van uw vader alsook de kopie van het arbeidscontract van uw moeder betreffen. Ook de kopie van uw vaccinatiekaart heeft geen uitstaans met uw asielrelaas of vluchtmotieven. De documenten omtrent de werkzaamheden van uw vader bij het ANA werden hierboven reeds besproken.*

*Tot slot kan hier nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Het verzoekschrift**

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Als uitgangspunt van zijn bespreking merkt hij op dat zijn nationaliteit, herkomst en etniciteit niet worden betwist.

2.2. Verzoeker geeft allereerst aan dat hem onterecht de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

Hij betoogt dat hij wel degelijk gedetailleerde en concrete informatie heeft kunnen geven inzake het werk van zijn vader bij het Afghaanse Nationale Leger (hierna: het ANL). Hiervoor citeert hij uitgebreid uit het gehoorverslag van het CGVS, meer bepaald de pagina's 7 tot en met 9. Hij benadrukt ook te hebben verduidelijkt dat hij, in de beginperiode van zijn vaders werk, nog heel jong was – dit is minder dan tien jaar oud – en dat het bijgevolg niet onredelijk is dat hij hierover minder informatie heeft. Bovendien betoogt hij dat het niet onredelijk is om aan te nemen dat zijn vader zijn kinderen altijd heeft willen afschermen van zijn job bij het leger, gelet op de veiligheidsrisico's voor zijn gezin. Hij is van mening dat de motieven van verweerder subjectief en ontoereikend zijn. Inzake de motivering dat het "geen hout snijdt" waar hij enerzijds beweerde dat zijn vader in normale kledij en met gewone voertuigen naar huis kwam en anderzijds voorhiel dat zijn vader soms ook met legervoertuigen met collega's in uniform naar zijn huis kwam, betoogt hij dat verweerder hem niet heeft geconfronteerd met deze vermeende incoherentie in zijn verklaringen en ook niet heeft geduid waarom hij tot deze conclusie is gekomen. Inzake het vastgestelde gebrek aan een overtuigend begin van bewijs van het werk van zijn vader betwist verzoeker niet dat hij slechts kopieën van de documenten inzake het werk van zijn vader kon bemachtigen. Dit is volgens hem echter niet ongebruikelijk, nu algemeen wordt aanvaard dat het gevaarlijk kan zijn om dergelijke gevoelige originele documenten per post te laten overkomen uit Afghanistan. Hij stelt nog dat hij hierbij handelde op advies van zijn raadsman en dat hij zich alsnog heeft geëngageerd om te proberen originele documenten te laten overkomen. Hij wijst er ten slotte op dat hij tijdens het gehoor op het CGVS een USB-stick bij had met bewijzen van het werk van zijn vader, meer

bepaald foto's en video's van zijn vader tijdens zijn job en foto's van hem samen met zijn vader, maar dat deze niet werd aanvaard door verweerder. Hij stelt dat hem enkel werd gevraagd om de foto's over te maken die op de usb-stick stonden. Wat de video's betreft, wijst hij er op dat hem werd meegedeeld dat als deze nog nodig zouden zijn ze ook zouden worden opgevraagd, maar deze vraag werd nooit gesteld. Hij benadrukt dat de video's ontegensprekelijk aantonen dat zijn vader werkte bij het leger. Hij deelt mee dit beeldmateriaal nog te zullen toevoegen aan het dossier, uiterlijk één week voor de zittingsdatum.

Verzoeker wijst er verder op dat de politieke situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 zeer onstabiel is. Hij stelt dat waar de taliban vlak na de machtsovername via hun woordvoerder nog gematigde taal spraken en zich engageerden om de vrouwenrechten te respecteren en amnestie te verlenen aan allen die werkten voor de Amerikanen of de door het Westen gesteunde Afghaanse overheid, dit al snel holle woorden bleken te zijn. Hij wijst op verschillende onafhankelijke bronnen die rapporteerden over ontelbare extralegale moorden en vervolgingen en stelt dat de taliban intussen hebben aangekondigd dat meisjes geen toegang krijgen tot secundair onderwijs. Hij citeert uit meerdere artikelen en rapporten om aan te tonen dat de situatie bijzonder onrustwekkend is en dat de universele mensenrechten niet worden gerespecteerd. Hij verwijst nog naar een gesprek dat een Oostenrijkse krant had met de woordvoerder van de taliban eind augustus 2021 waarin deze aankondigde dat de taliban Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa waren afgewezen, zouden vervolgen. Hij benadrukt hierbij ook dat de taliban nu de volledige controle hebben over het land en zodoende ook controle hebben over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa. Hij betoogt dat hem in deze context het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Hij benadrukt verder dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over het lot van terugkerende Afghanen vanuit het Westen en wijst er op dat de erkenningsgraad voor Afghanen in België een van de laagste is in Europa. Hij argumenteert dat hij amper 18 jaar was toen hij Afghanistan verliet en hij intussen al twee jaar in het Westen verblijft. Hij maakt zich sterk uiterlijk op de zitting "*het volledige integratie/verwesteringsdossier*" te kunnen voorleggen. Hij betoogt dat hij, gelet op deze elementen en zijn vaders job bij het ANL, aannemelijk maakt dat hij een risico loopt op vervolging wegens (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker voert aan dat verweerder dit echter op geen enkele manier heeft onderzocht.

2.3. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker daarnaast vast dat er sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 een ernstige humanitaire crisis is in Afghanistan. Hij citeert en verwijst naar meerdere rapporten om deze humanitaire crisis aan te tonen. Hij bevestigt dat de huidige humanitaire crisis is te wijten aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren en benadrukt dat de belangrijkste oorzaak hiervoor de economische ineenstorting van Afghanistan is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban) vanwege het onvermogen of nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op het vlak van de mensenrechten. Nog benadrukt hij dat de taliban zijn aan te duiden als de hoofdoorzaak van de huidige humanitaire crisis, waardoor deze wel degelijk onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op de schendingen van de fundamentele mensenrechten door de taliban en hun weigerachtige houding tegenover de hulp van internationale organisaties. Hij merkt ook op dat de weinige humanitaire hulp die het land op heden bereikt, wordt gehinderd onder meer door toedoen van de taliban en er dus wel degelijk een bepaalde systematiek en wederkerigheid blijkt in het optreden van de lokale overheid.

2.4. Verzoeker vraagt hem alsnog het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, en in ondergeschikte orde bestreden beslissing te vernietigen.

### 3. Aanvullende nota verweerder

Op 9 april 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", december 2023;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*", 14 december 2023.

## 4. Onderzoek van het beroep

### 4.1. Bevoegdheid van de Raad

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

#### 4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3 Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming gaat de Raad nog in op diens kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:*

*[...]*

*Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”*

4.4.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 8 mei 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoekers vader was 12 tot 13 jaar werkzaam bij het ANL. Hij werkte als eerste luitenant en hielp ook bij de bewaking tijdens het vervoeren van belangrijke personen. Een maand voor de machtsovername door de taliban, spraken leden van daesh de malek van verzoekers dorp aan opdat zijn vader – gelet op zijn hoge rang van commandant in het leger – wapens aan hen zou leveren. Toen zijn vader een tweetal weken later naar huis kwam, weigerde hij dit evenwel. Twee dagen na de machtsovername kwamen leden van daesh bij de malek opnieuw vragen naar verzoekers vader en de wapens. De malek informeerde de leden van daesh dat verzoekers vader sinds de machtsovername vermist was, waarop zij antwoordden dat zij dan zijn oudste zoon, verzoeker, wensten en dat zij verzoeker pas zouden teruggeven als verzoekers vader de wapens afleverde of zichzelf zou aangeven. De familie besliste vervolgens dat verzoeker het land diende te ontvluchten, wat gebeurde ongeveer een halve maand na de machtsovername. Na zijn vertrek ondervond verzoekers familie vervolgens problemen met de taliban. Na het offerfeest kwamen ze naar de gezinswoning waar ze zijn moeder aanspraken en vroegen waar hij en zijn vader waren. Verzoekers moeder zei dat haar echtgenoot vermist was en dat zij niet wist waar haar oudste zoon zich bevond. De taliban geloofden haar niet en stelden een ultimatum. Haar echtgenoot of haar oudste zoon dienden zich aan te bieden ofwel zouden ze haar twee andere zonen, verzoekers jongere broers, meenemen. Hierna hebben ook zijn broers Afghanistan verlaten. Zij verblijven sindsdien in Iran. De taliban kwamen nog een tweede maal naar de woning, maar niemand was op dat moment thuis. Verzoekers moeder en zussen zijn daarna verhuisd naar het huis van zijn maternale oom, die in hetzelfde dorp woont.

4.4.3. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en vluchtrelaas legde verzoeker kopieën van volgende documenten voor:

- zijn taskara,

- zijn vaccinatiekaart,
- de taskara's van zijn vader en moeder,
- twee foto's van zijn vader op zijn werk,
- zeven pagina's van een boekje van zijn vaders werk,
- de legerbadge van zijn vader,
- drie werkcertificaten van zijn vader,
- de bankkaart en een rekeninguittreksel van zijn vader,
- de verkiezingskaart van zijn vader,
- het legernummer van zijn vader,
- een permissieticket van zijn vaders werk,
- vier pagina's van een document dat de malek en de dorpsouderen moesten ondertekenen zodat zijn vader bij het leger kon gaan werken,
- een document aangaande het werk van zijn moeder.

4.4.4. De Raad merkt allereerst op dat alle door verzoeker voorgelegde documenten kopieën zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijs-waarde hebben. Verzoekers betoog inzake het mogelijke gevaar om gevoelige originele documenten via de post te laten overkomen uit Afghanistan doet hieraan geen afbreuk. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (AD CGVS, stuk 7, COI Focus *"Afghanistan – corruptie en documentenfraude"* van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker betwist bovendien de motivering in de bestreden beslissing niet dat hij niet concreet kan aantonen wie de persoon is die op de neergelegde foto's is te zien en op wiens naam de documenten werden uitgereikt en wat zijn link met deze persoon is, alsook dat het loutere gegeven dat deze stukken dezelfde naam bevatten als deze vermeld op de kopie van de taskara van de door verzoeker voorgehouden vader aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doet. Bijgevolg herneemt de Raad deze beoordeling.

Verder dient te worden vastgesteld dat geen van de door verzoeker voorgelegde documenten betrekking hebben op zijn voorgehouden persoonlijke problemen met daesh of de taliban.

Gelet op de voorgaande bevindingen kunnen de voorgelegde stukken op zich niet overtuigen dat verzoeker een gegronde vrees zou hebben voor vervolging door daesh of de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij het ANL. Bijgevolg moet worden nagaan of verzoekers verklaringen voor het overige voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.4.5. In de bestreden beslissing heeft verweerder geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

In eerste instantie oordeelde verweerder dat verzoeker niet heeft weten te overtuigen dat zijn vader daadwerkelijk heeft gewerkt voor het ANL. Hij stelde vast dat verzoekers kennis over het werk van zijn vader bij het ANL bijzonder vaag, ontoereikend en eigenlijk nagenoeg onbestaande is. Verzoeker kon zo niet duidelijk aangeven welke rang zijn vader had. Hij stelde eerst dat zijn vader eerste luitenant was, maar verklaarde tevens dat hij een commandant was. Een luitenant is echter een officier van het lager kader, terwijl een commandant, in de militaire hiërarchie, een hogere rang heeft. Bij de vraag naar verdere verduidelijking kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat zijn vader *"een leider"* was. Verzoeker kon verder niet beschrijven welke functie zijn vader had in het leger en welke taken er bij deze functie hoorden. Hij stelde zeer algemeen dat hij als soldaat was begonnen en dat hij na enige tijd een hogere rang kreeg waardoor hij andere soldaten orders gaf. Hij kon niet aangeven wanneer zijn vader deze promotie had gekregen of welke andere rangen hij nog heeft gehad tussen soldaat en eerste luitenant. Verzoeker kon ook niet verduidelijken welke orders zijn vader zoal aan zijn soldaten zou geven. Hij gaf enkel een zeer voor de hand liggend voorbeeld, namelijk *"Soldaten, maak je klaar voor een gevecht"*. Verzoeker stelde nog dat zijn vader mee instond voor het bewaken van bekende personen, maar kon maar één naam noemen van een dergelijk persoon die zijn vader tijdens zijn jarenlange militaire carrière zou hebben bewaakt, namelijk de voormalige president van Afghanistan Ashraf Ghani. Dit betrof, zo stelde verweerder, ook nog eens een blote bewering

die geenszins werd gestaafd. Nog stelde verweerder vast dat verzoeker ook geen specifieke details over het uniform van zijn vader kon geven en hij evenmin namen van collega's van zijn vader kon geven, ondanks het gegeven dat zij soms overdag op bezoek kwamen bij hem thuis, of kennis had van de overste van zijn vader. Voorts merkte verweerder op dat verzoeker ook geen enkel verhaal kon vertellen over het werk van zijn vader en hij niet bleek te weten of zijn vader al dan niet op missie ging.

Verweerder ging ook in op de door verzoeker gegeven uitleg voor het gebrek aan kennis over het werk van zijn vader, maar stelde vast dat deze uitleg – met name dat zijn vader niet veel vertelde over zijn job – niet kon overtuigen. Hij merkte op dat er redelijkerwijze van verzoeker mag worden verwacht dat hij enige kennis heeft over het voorgehouden werk van zijn vader en in staat zou zijn om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen en hierover een doorleefd verhaal zou kunnen vertellen. Dit geldt volgens hem des te meer nu het voorgehouden werk van zijn vader deel uitmaakt van de kern van zijn asielrelaas, jobs bij de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten doorgaans hoog stonden aangeschreven en dat dit iets was waar men, gelet op de Afghaanse cultuur en context, eerder trots op was en verzoeker bovendien verklaarde een supporter te zijn van zijn vader en ook zijn land wenste te dienen. Het gegeven dat zijn vader niet veel vertelde, kan – zo oordeelde verweerder nog – ook geen verklaring bieden voor het onvermogen van verzoeker om gedetailleerd te antwoorden op de vragen aangaande het legeruniform van zijn vader en zijn werkschema, nu dit zaken betrof die hij zelf kon waarnemen en ondervinden. Daarenboven stelde verweerder vast dat verzoeker zichzelf tegensprak en zijn verklaringen weinig consistent zijn. Zo verklaarde hij enerzijds dat zijn vader niet veel vertelde omdat de kinderen klein waren en om het risico te beperken dat de mensen, en dus ook de taliban, zijn job te weten zouden komen en anderzijds dat veel mensen in het dorp wisten dat zijn vader een job had bij het ANL. Nog verklaarde hij enerzijds dat zijn vader in normale kledij en met gewone voertuigen naar huis kwam en anderzijds dat hij soms met legervoertuigen met collega's in uniform naar huis kwam. Ten slotte aanvaardde verweerder ook niet dat verzoekers jonge leeftijd zijn gebrekkige kennis kan verklaren, nu hij ruim 18 jaar was op het moment dat zijn vader zou zijn verdwenen.

Om de hierboven ook reeds aangehaalde redenen, en gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake het werk van zijn vader, oordeelde verweerder dat de door verzoeker voorgelegde stukken niet kunnen volstaan om alsnog een voldoende bewijs te vormen van het werk van zijn vader. Hij stelde in dit verband trouwens nog vast dat het stuk dat verzoeker aanduidde als de legerkaart van zijn vader in werkelijkheid een verkiezingskaart blijkt te zijn.

In tweede instantie stelde verweerder vast dat, nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader voor het ANL heeft gewerkt, hij evenmin aantoont dat zijn vader sedert de machtsovername zou zijn vermist. Dit is volgens hem een blote bewering die niet wordt gestaafd. Ook blijkt volgens verweerder aldus niet dat nog enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die zijn vader en hijzelf omwille van dit werk zouden hebben gekend. Daarenboven stelde hij vast dat verzoekers verklaringen inzake deze problemen ook allesbehalve geloofwaardig voorkomen.

Verweerder wees er zo op dat de door verzoeker beschreven werkwijze van daesh, waarbij zij na de verdwijning van zijn vader de malek vroegen hem aan hen uit te leveren en hij pas zou worden vrijgelaten in ruil voor ofwel zijn vader ofwel de wapens, weinig steek houdt. Door deze boodschap aan de malek te geven, zonder hier dan verder enig gevolg aan te geven, gaf daesh immers een mogelijkheid aan verzoeker om zich in veiligheid te brengen en aan hen te ontkomen. Op deze wijze zou daesh helemaal geen middel meer hebben om verzoekers vader onder druk te zetten en zouden ze zowel zijn vader als de gevraagde wapens mislopen. Het is, volgens verweerder, ook opmerkelijk dat daesh, na dit tweede bezoek aan de malek, de familie van verzoeker volledig met rust heeft gelaten en evenzeer dat verzoeker verklaarde dat hij gedurende de twee weken na de machtsovername door de taliban geen problemen had.

Waar verzoeker er daarnaast op wees dat ook de taliban na de machtsovername, op een ogenblik dat hij het land reeds had verlaten, naar de woning kwamen en vroegen naar hem en zijn vader, wees verweerder allereerst op een inconsistentie in verzoekers verklaringen wat betreft de timing van deze ingeroepen gebeurtenis. Zo gaf verzoeker aan dat dit bezoek plaatsvond na het offerfeest. Verweerder stelde vast dat dit bezoek dus moet hebben plaatsgevonden na het offerfeest van 8 tot 12 juli 2022, maar het weinig aannemelijk is dat de taliban bijna een jaar nadat verzoekers vader vermist raakte en verzoeker zelf het land ontvluchtte nog naar hen op zoek zouden gaan. Het is volgens hem ook volstrekt onduidelijk waarom de taliban net op dat moment deze actie hebben ondernomen. Bovendien wees hij erop dat verzoeker bij zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), dat plaatsvond op 3 augustus 2022, dit bezoek van de taliban niet eens heeft vermeld, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij op de DVZ alle essentiële elementen van zijn verhaal had kunnen vertellen, dat alles correct werd genoteerd en dat er zich sindsdien geen nieuwe feiten hebben voorgedaan.

4.4.6. Uit de (motivering van de) bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht, rekening houdend met de

beschikbare objectieve landeninformatie en de voorgelegde stukken. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande de bovenvermelde vaststellingen. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde stukken, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Zoals blijkt uit de verdere bespreking, slaagt verzoeker er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Door het louter opnieuw te verwijzen naar zijn eigen verklaringen en het op zeer algemene wijze te betogen dat zijn verklaringen wel concrete informatie en details aangaande zijn vaders werk zouden bevatten, toont verzoeker niet aan dat de pertinente en terechte redenen die verweerder naar voor heeft gebracht om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden werk van zijn vader voor het ANL zonder grond zijn. Bovendien heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat van verzoeker niet kan worden verwacht om zeer gedetailleerde informatie te kunnen geven aangaande de beginperiode van zijn vaders carrière. In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen: *“Tot slot, voortgaande op uw verklaringen dat uw vader ongeveer 12 à 13 jaar bij het leger werkte tot hij vermist raakte in 2021 zou dit betekenen dat uw vader zijn militaire carrière aanvatte rond 2008 à 2009. U zou toen 5 à 6 jaar geweest zijn. Dat u dan in zijn beginjaren nog te klein zou geweest zijn wijzigt evenwel niets aan het feit dat u reeds ruim 18 jaar was op het moment dat uw vader zou verdwenen zijn in 2021. Dat u aldus nog steeds te klein zou geweest zijn om via uw vader verhalen, informatie, ... over zijn job te verkrijgen dan wel zelf zaken te kunnen zien en opmerken, kan hoegenaamd niet worden aangenomen.”* Verweerder hield ook rekening met verzoekers uitleg dat zijn vader niet veel vertelde over zijn job om zijn gezin te beschermen, meer bepaald om te voorkomen dat de mensen en dus ook de taliban erachter kwamen dat hij voor het ANL werkte, maar gaf aan dat ook deze uitleg niet kon overtuigen, nu deze niet strookt met zijn verdere verklaring dat veel mensen in het dorp sowieso al wisten dat zijn vader bij het ANL werkte (gehoor CGVS, p. 9). Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen en laat na om een aannemelijke en aanvaardbare uitleg te geven voor het manifeste gebrek aan kennis inzake het werk van zijn vader. De Raad kan verweerder op alle vlakken volgen waar hij heeft gemotiveerd aangaande het gebrek aan concrete en gedetailleerde kennis van verzoeker inzake zijn vaders job bij het ANL. Te meer gelet op het gegeven dat verzoeker zelf heeft verklaard dat hij, net als zijn vader, zijn land wou dienen (gehoor CGVS, p. 10), is het zeer opmerkelijk te noemen dat hij, hoewel hij toegeeft hierin interesse te hebben, geen concrete vragen heeft gesteld aan zijn vader of geen verdere elementen kan verschaffen dan zeer algemene en wijdverspreide informatie.

Verzoeker betwist nog de volgende motivering in de bestreden beslissing: *“Ook uw bewering enerzijds dat uw vader in zijn normale kledij en met gewone voertuigen naar huis kwam maar dan anderzijds soms ook met legervoertuigen met collega's in uniform naar jullie huis kwam (P. 9), snijdt geen hout.”* Hij betoogt dat verweerder hem niet heeft geconfronteerd met deze vermeende incoherentie in zijn verklaringen en ook niet heeft geduid waarom dit *“geen hout snijdt”*.

Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt evenwel het volgende:

*“Hoe ging hij [vader van verzoeker] van en naar zijn werk?*

*In zijn normale kledij en zou zijn uniform op zijn werk laten.*

*En ging hij naar zijn werk met de auto?*

*Hij had geen auto, dus kwam hij met een taxi samen met anderen. Als er andere soldaten naar ons omgeving kwam om de plaats te zien kwam hij met legervoertuigen.*

*Als hij met de legervoertuigen naar uw regio kwamen kwam hij dan ook naar uw familie?*

*Ja hij kwam naar ons en binnen in huis.*

*En is dat dan wel veilig om in een legervoertuig in uniform naar uw woning te komen, dan weten de dorpelingen toch dat uw vader thuis is en voor het leger werkt?*

*Ja het was gevaarlijk als hij met legervoertuig kwam, maar als hij alleen kwam, kwam hij in zijn normale kledij en zou hij dat tegen niemand zeggen zelf soms niet tegen ons.”*

(gehoor CGVS, p. 9)

Gelet op deze laatste vraag moet wel degelijk worden aangenomen dat verzoeker werd gevraagd om te verduidelijken hoe zijn verklaring dat zijn vader soms met legervoertuigen naar huis kwam valt te rijmen met zijn veiligheid en deze van zijn gezinsleden. Uit de voormelde motivering blijkt ook duidelijk dat dit de reden is waarom volgens verweerder verzoekers verklaringen *“geen hout snijden”*. Deze laatste vraag stelde verzoeker wel degelijk voldoende in staat de nodige verduidelijking aan te brengen. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker ook in zijn verzoekschrift geen enkele logische en aannemelijke uitleg naar voor brengt voor zijn weinig logische verklaringen waarin hij enerzijds aangeeft dat zijn vader voor zijn eigen veiligheid en deze van zijn familie als gewone burger naar het dorp kwam en hij anderzijds ook verklaart dat zijn vader soms wel degelijk met legervoertuigen naar huis kwam. Verzoeker benadrukt thans dat zijn vader zijn kinderen altijd heeft willen afschermen van zijn job bij het leger, gelet op de veiligheidsrisico's voor zijn gezin, maar legt op geen enkele wijze uit hoe dit dan valt te rijmen met zijn verklaringen dat zijn vader soms

met een legervoertuig naar het dorp kwam. De beoordeling van verweerder wordt dus ook op dit punt bijgetreden.

De Raad herhaalt verder dat verzoeker niet concreet betwist dat de voorgelegde documenten over het werk van zijn vader telkens kopieën betreffen en dit hun waarde reeds sterk naar beneden haalt en dit terwijl de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso al zeer beperkt is. Verzoeker betwist ook niet dat het stuk dat hij aanduidde als de legerkaart van zijn vader in werkelijkheid een verkiezingskaart blijkt te zijn. Door het louter te stellen dat hij zal proberen om aan de originele documenten uit Afghanistan te komen, zonder dit trouwens enigszins te staven, stelt hij de motieven van de bestreden beslissing alleszins ook niet in een ander daglicht.

Waar verzoeker betoogt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS een USB-stick wenste neer te leggen, met daarop foto's en video's, en dat dit niet werd aanvaard, wijst de Raad erop dat dit ook zo staat beschreven in de notities van het gehoor. Verzoeker werd echter wel concreet gevraagd naar wat er precies op de USB-stick stond en ook om na het gehoor de nog niet neergelegde foto's op deze stick te printen en door te sturen naar het CGVS, bij voorkeur met een korte beschrijving ervan. Verzoeker stelde dat hij dit inderdaad zou doen via zijn sociaal assistent van het opvangcentrum. Nog werd hem concreet gevraagd om toe te lichten wat er op de video's zou zijn te zien, waarop verzoeker aangaf dat deze zijn vader zouden tonen op zijn werkplaats (gehoor CGVS, p. 16).

De Raad stelt vast dat niet blijkt dat verzoeker na dit gehoor op het CGVS nog bijkomende foto's van op de USB-stick, los van deze die hij reeds voorlegde, heeft geprint en overgemaakt aan het CGVS. Verzoeker had hiertoe nochtans ruim de tijd, nu het persoonlijk onderhoud plaatsvond op 8 mei 2023 en de bestreden beslissing dateert van 24 juli 2023. Ook in het kader van de huidige procedure legde verzoeker geen bijkomende foto's neer. De Raad kan zich dus enkel uitspreken over de voorgelegde foto's die zijn vader op zijn werk moeten voorstellen. Zoals reeds werd gesteld, betwist verzoeker niet concreet de motieven dat hij evenwel niet kon aantonen wie de persoon is die op de neergelegde foto's is te zien en op wiens naam de documenten werden uitgereikt en wat zijn link met deze persoon is.

Rekening houdend met verzoekers verklaring op het gehoor van het CGVS dat de video's op de USB-stick zijn vader op zijn werk zouden tonen, ziet de Raad verder niet in dat deze video's afbreuk kunnen doen aan de gedane beoordeling. De beoordeling inzake de voorgelegde foto's van zijn vader op het werk geldt evenzeer voor deze video's, met name dat niet concreet kan worden aangetoond wie de persoon is op de video's en wat verzoekers link met deze persoon is. Verzoeker kan alvast ook niet verduidelijken waarom dit anders zou liggen. Alleszins moet de Raad ook vaststellen dat verzoeker, ondanks zijn aankondiging dit te zullen doen, heeft nagelaten dit beeldmateriaal nog aan de Raad voor te leggen.

Op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en die door de Raad worden hernomen, heeft verweerder terecht geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden werkzaamheden van zijn vader voor het ANL, en dus evenmin aan het gegeven dat zijn vader zou zijn vermist sinds de machtsovername of aan de ingevolge dit werk aangehaalde problemen met daesh of de taliban. Daarenboven stelt de Raad vast dat verweerder evenzeer op pertinente en afdoende wijze heeft aangetoond dat verzoekers verklaringen inzake deze aangehaalde problemen met zowel daesh als de taliban allesbehalve geloofwaardig zijn. Verzoeker ontwikkelt trouwens geen enkele concrete kritiek tegen de motieven van verweerder over deze ingeroepen problemen met daesh en de problemen van zijn familie met de taliban.

Verzoeker kan ten slotte niet overtuigen dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.4.7. De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt om concrete argumenten bij te brengen ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing of een concrete poging onderneemt om deze motieven – die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas – te verklaren of te weerleggen. De Raad sluit zich aan bij de hierboven vermelde pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

4.4.8. Gelet op zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar

Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van zijn voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden problemen met daesh en de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader.

4.4.9. Verzoeker stelt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.4.10. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige '*geldende normen*' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan: Targeting of*

*individuals*", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsover-name door de taliban*", 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", 15 juni 2022 in EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer '*soepele*' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022; EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de

toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, "*Afghanistan - taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*", 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorps-niveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*", 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun "*oorspronkelijke status*", zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als "*verwesterd*" kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan ook resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51; EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd

als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst bijtreden (EUAA, *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.4.11. In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder in dit verband geen enkel onderzoek heeft gedaan, merkt de Raad allereerst op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing het tegendeel leert. Nog merkt de Raad op dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat verzoeker hierover niet specifiek werd bevraagd, hem geenszins de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen in het licht van de huidige situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn eigen persoonlijke situatie en zijn verwestering te verduidelijken.

4.4.12. De Raad wenst te benadrukken dat verzoeker is gehoord ruim na de machtsovername door de taliban en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 8 mei 2023 geen gewag heeft gemaakt van een vrees wegens (toegeschreven) verwestering, zijn verblijf in Europa of als terugkeerder. Deze vrees wordt pas voor het eerst in het verzoekschrift geuit.

Concreet beperkt verzoeker er zich in zijn verzoekschrift ook toe te stellen dat hij amper 18 jaar was toen hij Afghanistan heeft verlaten en dat hij ondertussen al twee jaar in het Westen verblijft. Dit komt op zich overeen met wat blijkt uit het rechtsplegingsdossier. Zo is verzoeker inderdaad een kleine drie jaar geleden uit Afghanistan vertrokken en verblijft hij sinds januari 2022 in België. Door het louter verwijzen naar deze zeer algemene elementen zonder enige verdere concretisering maakt verzoeker in de gegeven omstandigheden echter niet concreet aannemelijk dat hij om deze redenen is verwesterd of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Verzoeker voert geen enkel concreet betoog omtrent zijn (gepercipieerde) verwestering en de redenen waarom hij in de negatieve aandacht zou komen in het traditionele Afghanistan. Ondanks dat hij zich sterkt maakte dat hij uiterlijk op de zitting *“het volledige integratie/verwesteringsdossier”* zou kunnen voorleggen, moet ook worden vastgesteld dat verzoeker noch voorafgaand aan de zitting noch op de zitting een aanvullende nota met bijkomende stukken heeft voorgelegd. Het is niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die hij zich zou hebben eigen gemaakt.

Er kan uit het verzoekschrift verder niet worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Verzoeker maakt evenmin concreet aannemelijk dat een dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst omwille van zijn verblijf in België.

Verzoeker slaagt er op geen enkele wijze in om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toege-schreven) verwestering te concretiseren.

Rekening houdend met de resultaten van het leeftijdsonderzoek moet ook worden aangenomen dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Zodoende kan niet blijken dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker minstens nog zijn moeder, zussen, en een maternale oom heeft in Afghanistan. Hij staat ook nog in contact met zijn familie in Afghanistan (gehoor CGVS, p. 10). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij Pashtou en soenniet is en hij ook verklaarde dat hij naar de madrassa ging (gehoor CGVS, p. 4-5).

4.4.13. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van daesh of van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met daesh of de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met daesh, de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

4.4.14. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoet, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen die terugkeren na een verblijf in Europa het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Wat de verwijzing betreft naar een artikel in het Oostenrijkse dagblad Kronen Zeitung dient verder vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en in concreto vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context van dit gesprek, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan taliban-woordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelt: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht”*. (*“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?”* *“Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat”*). Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

Verzoeker benadrukt nog dat de taliban nu de volledige controle hebben over het land en zodoende ook controle hebben over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa. De Raad verwijst naar wat hierboven werd uiteengezet. Daaruit blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De Raad ziet niet in waarom een checkpoint in de luchthaven anders zou zijn dan de overige controleposten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen.

4.4.15. Gelet op zijn individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.4.16. De Raad besluit dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

#### 4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

##### 4.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisieerd, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

4.5.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dus worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire

systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen en de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is nog van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Er kan in de huidige stand van zaken ook niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd zijn werkzaamheden uit te oefenen. Verzoeker toont dit ook geenszins concreet aan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.5.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Verzoeker betwist de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing gedane beoordeling niet dat er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoonde dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.7. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of van het motiverings- of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven die de genomen beslissing kunnen onderbouwen en deze motieven vinden ook steun in de stukken van het administratief dossier. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig is te werk gegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het aangevoerde middel is ongegrond.

4.8. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, kan het volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

4.9. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

|              |                                                |
|--------------|------------------------------------------------|
| I. CORNELIS, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken |
|--------------|------------------------------------------------|

|            |          |
|------------|----------|
| T. LEYSEN, | griffier |
|------------|----------|

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

|           |             |
|-----------|-------------|
| T. LEYSEN | I. CORNELIS |
|-----------|-------------|